

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) A. J.**, zast. Mgr. Jiřím Pernicou, advokátem, se sídlem Zvěřinova 1277/11a, Brno, **b) V. J.**, zast. JUDr. Janem Vokálem, advokátem, se sídlem Zvěřinova 1277/11a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2022, č. j. KUŽL 88400/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 30 A 1/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Luhačovice, odboru výstavby („stavební úřad“), ze dne 23. 5. 2022, č. j. MULU-25235/2022/24/HrT („rozhodnutí o přestupcích“), uznal stavební úřad ve výrocích I. a II. žalobce b) vinným ze spáchání (i) nedbalostního přestupku dle § 178 odst. 2 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a to z důvodu provedení následujících staveb bez společného povolení: kiosku na betonové desce o rozměru 6 x 8 m, kdy v rámci této stavby byly současně provedeny terénní úpravy zasahující do sousedního lesního pozemku („kiosek“); a dřevěného přístřešku s valbovou střechou o rozměru 12 x 5,5 m umístěného na třech obytných dřevěných sudech („dřevěný přístřešek“). Tímto rozhodnutím byl žalobce dále uznán vinným ze spáchání (ii) nedbalostního přestupku dle § 178 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a to z důvodu neuposlechnutí výzvy ze dne 6. 10. 2021, sp. zn. 3950/2021/2/24/Hr,

k bezodkladnému zastavení prací na stavbě. Za uvedené přestupky byla žalobci b) uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.

[2] Týmž rozhodnutím byla pod výroky III. a IV. pro shodné přestupky uznána vinnou rovněž žalobkyně a), manželka žalobce, které byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.

[3] Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) odvolání žalobců proti rozhodnutí o přestupcích částečně vyhověl. Kromě formulačních úprav žalovaný přistoupil ke snížení uložených pokut, když žalobkyni a) nově vyměřil pokutu ve výši 5 000 Kč a žalobci b) ve výši 100 000 Kč.

II.

[4] Žalobci se proti napadenému rozhodnutí bránili žalobami u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který je v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) po jejich spojení zamítl.

[5] Krajský soud v první řadě připomněl, že žalobci jsou postihováni jak za přestupek spočívající v provedení staveb bez povolení, tak za přestupek spočívající v neuposlechnutí výzvy k zastavení stavebních prací. Pokud jde o první z nich, podstatné je, že provedením prací ve smyslu § 178 odst. 2 písm. f) stavebního zákona se rozumí nejen dokončení stavby, nýbrž i zahájení její realizace. V případě stavby kiosku krajský soud zdůraznil, že žalobci nebyli oprávněni k zahájení prací toliko na základě jimi podaného ohlášení ze dne 6. 9. 2021. Žalobci nadto ani nečekali na vydání společného souhlasu, ba dokonce ani na doručení ohlášení stavebnímu úřadu, a rovnou se stavbou započali. Již ke dni 6. 9. 2021 byla prokazatelně provedena základní betonová deska včetně dřevěné konstrukce. Vzhledem k tomu, že žalobci nevyčkali na výsledek stavebního řízení a stavbu prováděli, aniž by disponovali společným souhlasem, dopustili se přestupku podle § 178 odst. 2 písm. f) stavebního zákona.

[6] Skutková podstata uvedeného přestupku pak byla dle krajského soudu nepochybně naplněna i v případě dřevěného přístřešku, který byl žalobci zbudován rovněž bez jakéhokoli povolení. Nevýznamná je přitom jimi uváděná skutečnost, dle které přístřešek není uchycen v zemi, nýbrž na sudech. I taková stavba naplňuje legální definici dle § 2 odst. 3 stavebního zákona.

[7] Pochybnost krajský soud nepojal ani v případě druhého přestupku v podobě neuposlechnutí výzvy k zastavení prací na stavbě. Žalobcům byla výzva k zastavení prací doručena dne 1. 10. 2021 fikcí. Jakkoli ti nyní uvádí, že se s jejím obsahem fakticky seznámili až dne 5. 10. 2021, na posouzení dané věci nemá tato skutečnost po právní stránce vliv. Žalobci byli již ode dne 1. 10. 2021 povinni veškeré práce zastavit. Bez ohledu na uvedené pak z porovnání dostupné fotodokumentace ze dne 6. 10. 2021 a ze dne 6. 12. 2021, vyplývá, že ve stavbě bylo pokračováno i poté, co se žalobci měli s obsahem výzvy skutečně seznámit. Žalobci minimálně od začátku října 2021 věděli, že ve stavbě nebudou moci pokračovat, přesto tak činili. Jimi zmiňované doručení usnesení o odložení ohlášení stavby ze dne 1. 10. 2021 naopak nemá na jejich přestupkovou odpovědnost vliv.

pokračování

[8] Sami žalobci implicitně uznávají, že ve výstavbě pokračováno bylo, byť tvrdí, že šlo toliko o zabezpečovací práce. S tím se však krajský soud neztotožnil, neboť prokazatelně nešlo o práce, jejichž účelem by bylo zabránit bezprostředním škodám na stavebních objektech či ohrožení kolemjdoucích. Žalobci svou stavbu postupně dobudovali až do konečného stavu včetně střechy, dveří a oken.

[9] Bez vlivu na výsledné posouzení pak krajský soud shledal žalobní argumentaci týkající se konzultací, které měly být žalobcům ze strany stavebního úřadu poskytnuty a dle nichž měl být tento úřad jejich stavebnímu záměru nakloněn. Krajský soud však na základě tvrzení samotného žalobce b) dospěl k závěru, že jím popisované nadšení stavebního úřadu se mělo vztahovat k obnovení objektu bývalé Slovácké Búdy, nikoli k dotčenému stavebnímu objektu, který se nachází na zcela jiném místě. Krajský soud nabyl dojmu, že ze strany žalobců bylo na straně města Luhačovice vyvoláno velké očekávání ohledně obnovy zaniklého památkového objektu, pod touto rouškou však byl žalobci zbudován levný prostor pro podnikání v turistickém ruchu v podobě kiosku a obytných sudů.

[10] Žalobci nadto žádný hmatatelný výstup z uvedených konzultací nepředložili. I pokud by však takovým důkazem disponovali a z něj by plynulo sdělení stavebního úřadu, dle něhož žalobcům pro obnovu zaniklého objektu Slovácké Búdy postačovalo oznámení záměru, nijak by to neomlouvalo fakt, že se řešený objekt nachází na jiném místě než uvedená památka a že k zahájení jeho realizace došlo předtím, než vůbec oznámení stavebnímu úřadu došlo. V této situaci krajský soud nepřistoupil k výsledku žalobci navržených svědků, kteří navíc mají zájem na výsledku řízení. Vyjádřil rovněž pochybnost o tom, že by vedoucí stavebního úřadu doporučil žalobcům podat společné oznámení záměru bez jakékoli doprovodné dokumentace a bez stanoviska dotčeného orgánu v situaci, kdy jde o stavbu nacházející se v městské památkové zóně, ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů a v bezprostředním sousedství lesa. Tím spíš, pokud již žalobce vyzval k tomu, aby ve stavbě nepokračovali a toto jim následně i zakázal.

[11] Žalobcům se nepodařilo zpochybnit ani přiměřenost uložené pokuty. S tou se správní orgány v projednávané věci dle krajského soudu vypořádaly řádně. Správně vyhodnotily závažnost přestupku, která je v dané věci umocněna tím, že jde o stavbu v ochranném pásmu. Stejně tak validní shledal krajský soud hodnocení majetkových poměrů, které nebyly žalobcem b) prokázány. Pouhá skutečnost, že žalobce b) je invalidním důchodcem v tomto směru nepostačuje, a to obzvlášť za situace, kdy pořizovací cena dotčených pozemků činila 4 mil. Kč. Irelevantní je žalobcova neúčast na jednání stavebního úřadu i to, že stavbu sám neprováděl. Jedinou podstatnou skutečností je, že žalobce b) byl vlastníkem dotčeného pozemku a z jeho vůle stavba probíhala, měl tedy možnost ji zastavit či vůbec nezahajovat. Ostatně sám žalobce b) uvedl, že stavební práce hradil on. Žalobkyně a) se o projekt dle jejích slov nezajímala, což dle krajského soudu odůvodňuje odlišnou výši uložených pokut. Jako polehčující okolnost byla správně zohledněna skutečnost, že žalobci podali žádost o dodatečné povolení stavby. Naproti tomu prodleva stavebního úřadu při řešení dodatečného povolení ani shora zmíněné doručování písemností ve správním řízení nemá na výši uložené pokuty vliv.

III.

[12] Žalobce b) (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, a to z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek je navrhováno zrušit a věc krajskému soudu vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

[13] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je dána nevypořádáním stěžovatelovy argumentace týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty z důvodu jeho tehdejšího zdravotního stavu. Žalobce trpěl závažným onemocněním kardiovaskulárního traktu a očekával transplantaci srdce, protože se nemohl účastnit jednání a neměl přehled o průběhu stavebních prací a jejich rozsahu. Krajský soud se však tímto nezabýval, ačkoli stěžovatel k prokázání tohoto tvrzení navrhl důkazy. Jeho skutkové závěry stran podílnictví na nepovolené stavbě tak jsou v rozporu s objektivním skutkovým stavem. Jednání se účastnila manželka stěžovatele, která fakticky na stavbu a její provádění dohlížela. Na tom dle stěžovatele nic nemění její prohlášení, které je navíc v rozporu s listinami obsaženými ve spisu. Přesto jí byla uložena významně nižší pokuta než jemu. Výše rozdílu obou pokut je nepřiměřená, stejně jako je nezákonně nepřiměřená samotná pokuta uložená stěžovateli. Touto námitkou, jakož i navrženými důkazy, se však krajský soud nezabýval.

IV.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Krajský soud se se všemi stěžovatelem namítanými skutečnostmi vypořádal. Tvrzení o rozporu prohlášení manželky stěžovatele s listinami ve spisu jsou obecná a není konkretizováno, o jaké listiny se jedná a v čem tento rozpor spočívá. Výše rozdílu mezi uloženými pokutami byla jak žalovaným, tak krajským soudem zdůvodněna. Případné výsledky svědků, kterými měly být prokázány předběžné konzultace záměru se stavebním úřadem, nemohly mít na výrok rozhodnutí o přestupku vliv. Stěžovatelem realizované stavby nespádají pod výjimky uvedené v § 79 odst. 2 a § 103 odst. 1 stavebního zákona, a proto vyžadovaly příslušné povolení stavebního úřadu.

[15] Stěžovatel v replice k uvedenému vyjádření žalovaného v první řadě poukázal na jeho obecnost a nekonkrétnost. Setrval na tom, že mu bylo v rámci předběžných konzultací stavebním úřadem sděleno, že do doby ukončení přípravných prací postačuje oznámení stavebního záměru. Jednání stavebního úřadu v něm vyvolalo očekávání, které však z důvodu jeho špatného zdravotního stavu nebylo naplněno, nemohl se účastnit jednání a byl v tomto směru odkázán na interpretaci jejich účastníků. Radikální změna pak nastala v souvislosti s povědomostí stavebního úřadu o stěžovatelově trestní minulosti, protože se údajně nemohl stát nositelem snah o obnovu česko-slovenského přátelství.

[16] Opětovně se stěžovatel vyjádřil také k namítané nepřiměřenosti uložené pokuty. Poukázal na formální stránku zavinění, pro kterou by oběma stavebníkům měla být uložena pokuta ve shodné výši. Stěžovateli však byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, ačkoli žádnou aktivitu ve vztahu k realizaci stavby vyvíjet pro svůj zdravotní stav nemohl. Naproti tomu jeho manželce, která realizaci spolu s odborným zástupcem architektonické kanceláře po všech stránkách zajišťovala, byla uložena pokuta toliko ve výši 5 000 Kč. Uvedené je dle stěžovatele doloženo obsahem celého správního spisu k této věci. K jeho zdravotní indispozici stejně jako k jeho hospitalizaci v rámci čekání na dárce srdce mělo být jako k významné polehčující okolnosti přihlédnuto. Stěžovatel zdůraznil, že právě tato

pokračování

skutečnost byla zohledněna v trestním řízení, což vyústilo v upuštění od zbytku výkonu trestu odnětí svobody.

[17] Nakonec uzavřel, že jeho kasační stížnost směřuje výhradně do oblastí, jimiž se správní orgány ani krajský soud vůbec nezabývaly a v tomto směru nebyly z jejich strany provedeny ani žádné důkazy.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Jak již Nejvyšší správní soud předeslal shora, stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jedinou stěžovatelem uplatněnou námitkou však je nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], což opětovně zdůraznil v replice k vyjádření žalovaného.

[21] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[22] Krajský soud se dle názoru stěžovatele nevypořádal s jím namítaným špatným zdravotním stavem, pro který se na realizaci nepovolených staveb nemohl podílet. V této souvislosti pak ani nepřistoupil k výsledku jím navržených svědků. Právě tato stěžovatelova minimální participace na nezákonném stavu zakládá nepřiměřenost jemu uložené pokuty. Ta je významně nižší než pokuta uložená jeho manželce, přestože se na protiprávním jednání, které jim je kladeno za vinu, podílela ve větší míře.

[23] Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého spisového materiálu zjistil, že stěžovatel uplatnil námitku nepřiměřenosti uložené pokuty v odvolání proti rozhodnutí o přestupcích. Uvedl, že je invalidním důchodcem a jednal v dobré víře a v souladu se zákonem. V samotné žalobě pak namítl nezohlednění jeho závažného kardiovaskulárního onemocnění, které mu bránilo jednat se stavebním úřadem a účastnit se samotného

provádění stavby. Tuto námitku přitom spojil právě s otázkou nepřiměřenosti jemu uložené pokuty. Stěžovatel poukazoval na to, že výše pokuty je v porovnání s pokutou uloženou druhému stavebníkovi, který se jednání se stavebním úřadem aktivně účastnil, nepřiměřená. V replice k vyjádření žalovaného dále uvedl, že žalovaný při stanovení výše pokuty nepřihlédl k jeho osobním poměrům. Doplnil přitom, že se na provádění staveb nepodílel, jejich realizaci pouze financoval.

[24] Stěžovatelově námitce, podle níž se krajský soud otázce nepřiměřenosti uložené pokuty nevěnoval, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud se namítanou nepřiměřeností pokuty zabýval pod body 51.-53. rozsudku, kde shledal, že její výše byla správními orgány řádně odůvodněna. Bylo přihlédnuto jak k přitěžujícím okolnostem v podobě realizace stavby v ochranném pásmu, tak i k okolnostem polehčujícím spočívajícím v podání žádosti o dodatečné stavební povolení. V tomto směru naopak nemohla být zohledněna doba uplynulá ode dne podání žádosti o dodatečné stavební povolení do vydání výzvy k jejímu doplnění, ani případné konzultace se stavebním úřadem. Jedná-li se o majetkové poměry stěžovatele, krajský soud především poukázal na obecnost stěžovatelova tvrzení o tom, že k jeho osobním poměrům žalovaný nepřihlédl. Dále uvedl, že skutečnost, že je stěžovatel invalidním důchodcem, o jeho špatné majetkové situaci nevypovídá. Naopak upozornil na pořizovací cenu dotčených pozemků, která také špatným majetkovým poměrům stěžovatele nenasvědčuje. S ohledem na uvedené krajský soud k této otázce v napadeném rozsudku shrnul, že se stěžovateli nepodařilo přiměřenost pokuty zpochybnit.

[25] Napadený rozsudek se zabývá i namítaným rozsahem participace stěžovatele na protiprávním jednání v důsledku jeho kardiovaskulárního onemocnění, který se dle stěžovatele měl promítnout do výše uložené pokuty. Pokud jde o vliv důsledků tohoto zdravotního stavu na výši uložené pokuty, resp. na její přiměřenost, stěžovatel tuto námitku výslovně navázal na porovnání s pokutou, která byla uložena druhému stavebníkovi. Stěžovatel jinými slovy namítá, že výše jemu uložené pokuty je nepřiměřená v porovnání s pokutou uloženou jeho manželce, ačkoli ta se na porušování zákona podílela ve větší míře z důvodu jeho špatného zdravotního stavu. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že skutečnost, dle níž stěžovatel sám stavbu neprováděl a nevedl jednání na stavebním úřadu, je lhostejná. Stěžovatel byl vlastníkem pozemku a z jeho vůle stavba probíhala, měl tedy jistě možnost stavbu zastavit či ji vůbec nezahajovat. K odlišné výši uložených pokut krajský soud zdůraznil, že stěžovatel sám uvedl, že stavbu financoval on, jeho manželka naproti tomu tvrdila, že se o projekt nezajímala, protože se o vše staral stěžovatel. Poukázal též na to, že správní orgány řádně vymezily důvody, pro které stavebníkům uložily pokuty v odlišné výši. Uvedeným otázkám se tedy také věnoval a nepřehlédl je.

[26] Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti také to, že skutkové závěry krajského soudu jsou v rozporu s objektivním skutkovým stavem, neboť to byla právě stěžovatelova manželka, která se účastnila jednání a fakticky na stavbu její provádění dohlížela, lze stěžovatele odkázat na výše zmíněný odst. 52. napadeného rozsudku, v němž uvedenou skutečnost shodně uvádí, zdůrazňuje však, že nemá na posouzení věci v daném případě vliv. Byl to stěžovatel, který byl vlastníkem pozemků, z jeho vůle stavba probíhala a tuto také financoval. Byl to tedy opět stěžovatel, který mohl stavbu zastavit, či ji vůbec nezahajovat. Z toho je zřejmé, že krajský soud vychází ze stejného skutkového základu, který nyní uvádí

pokračování

stěžovatel a který také vyplývá z obsahu spisového materiálu. Ani v uvedeném tedy krajský soud nepochybil.

[27] Jen pro doplnění Nejvyšší správní soud k výše uvedenému uvádí, že byt lze stěžovateli přisvědčit, že z listin obsažených ve spisové dokumentaci vyplývá, že některých jednání se stavebním úřadem se účastnila pouze jeho manželka, vždy se tak dělo spolu se zástupcem stěžovatele, který za něj jednal na základě plné moci. Jakkoli tedy je pravdou, že stěžovatel u všech jednání se stavebním úřadem fyzicky přítomen nebyl, z hlediska míry jeho participace je podstatné, že u těchto jednání byla vždy přítomna osoba, která jej zastupovala (JUDr. Vokál, případně Ing. J.), a jednala jeho jménem.

[28] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud dostal požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury. Výslovně se zabýval tím, proč nemá stěžovatelův tehdejší zdravotní stav, resp. důsledky tohoto stavu, vliv na výši jemu uložené pokuty a zda jsou dány relevantní důvody, pro které mu byla uložena pokuta vyšší než druhému stavebníkovi.

[29] Z napadeného rozsudku je seznatelné, k jakým závěrům krajský soud dospěl, a proč nepovažoval právní argumentaci stěžovatele týkající se přiměřenosti jemu uložené pokuty za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické a vnitřně nerozporné. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud žalobní argumentaci týkající se jeho zdravotního stavu ignoroval, byť se jedná o vypořádání stručné.

[30] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[31] Jde-li o namítané neprovedení důkazů svědeckými výpověďmi, stěžovatel neuvádí, které konkrétní svědky krajský soud nevyslechl ani co konkrétně by jejich výpověďmi mělo být ve vztahu k namítané nepřiměřenosti pokuty prokázáno. Z obsahu žaloby vyplývá, že za účelem prokázání proběhnuvších konzultací se stavebním úřadem byl navržen k výslechu již shora zmíněný statutární zástupce společnosti JAPRO-PROJEKT s.r.o. K prokázání skutečností souvisejících s umístěním sudů byl dále k výslechu navržen statutární zástupce společnosti Filtop s.r.o., která sudy přepravovala. Žádný důkazní návrh stran přiměřenosti pokuty v žalobě vznesen nebyl. Ze žaloby toliko vyplývá, že z důvodu zdravotních obtíží se namísto stěžovatele jednání se stavebním úřadem účastnil Ing. Jašek či jeho právní zástupce. Tato skutečnost však mezi stranami sporná není a nepochybnil ji ani krajský soud.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, ani neshledal jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[33] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. To konečně nenáleží ani žalobkyni a), které rovněž žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu